

[Falk-Jensen.]

jeg sige, at hele den Agitation, der har været ført paa det Grundlag, er fuldstændig ved Siden af. Jeg mener, at saaledes som Økonomien ligger i Øjeblikket, og med den Jerntid for Øje, vi gaar i Møde nu, maa man være tilfreds, hvis vi stadig kan behandle de daarligt stillede i Samfundet paa den Maade, som det er Meningens at behandle dem efter det Forslag, Udvalget er kommet med her.

Jeg skal derefter gaa over til at omtale Bestemmelserne om Hjælp med Retsvirkning. De gældende Bestemmelser har været administreret meget forskelligt; jeg finder, det er rigtigt, at man nu faar fastlagt Sagen noget mere, saa at det ikke bliver saaledes, at man saboterer Bestemmelserne, men at man til de Folk, der paa Grund af uforsvarlig Økonomi ikke kan klare sig, men henvender sig til det offentlige, siger: hvis I kommer igen om en Tid, vil den Hjælp, I faar, blive med Retsvirkninger. Det er urimeligt over for det overvældende store Flertal af danske Arbejdere, der klarer sig og betaler deres Skatter og i det hele taget ikke faar anden Understøttelse end deres Arbejdsløshedsunderstøttelse, at visse Folk er ligeglade og bare bruger væk af Pengene og saa kommer til Socialudvalgene og siger: nu maa I understøtte os. Jeg finder det rimeligt og naturligt og kan slet ikke se, at der er noget forkert i, at man til de Folk, som ikke, selv om de har Raad til det, sørger for at være nydende Medlemmer af Sygekasser, siger, hvis de kommer og kræver Hjælp i Tilfælde af Sygdom: ja, men den Hjælp, I faar, bliver med Retsvirkninger. Man kan have det gammeldags Synspunkt, at Fattighjælp er noget saa forfærdeligt — jeg indrømmer, at for dem, det rammer, er det slemt —, men paa den anden Side vil jeg ogsaa mene, at Folk, der ikke selv er ude om det, kommer i alt Fald efter § 306 absolut ikke ud for at faa Hjælp med Retsvirkninger.

Det underer mig i høj Grad at høre det ærede Medlem Hr. Villumsens Udtalelse om § 307. Nu har de Herrer fra Socialdemokratiet, som jeg nævnte før, været med til at udforme disse Bestemmelser, og jeg maa sige, at efter min Erfaring — og jeg har i adskillige Aar, dels ude paa Landet i store Landkommuner, dels herinde været med til at administrere den sociale Hjælp — skal der overordentlig meget til, for at Folk kan komme over til Hjælp efter § 307. Hovedbestemmelsen er jo den, at naar en Person inden for et Tidsrum af 18 Maanedes i 12 Maanedes har modtaget løbende Under-

holdshjælp, og Hjælpen i alt har udgjort et Beløb, der svarer til den Grænse, jeg nævnte før, skal den Hjælp, der ydes, være med Retsvirkning. Jeg maa jo sige, at inde i Byerne kommer der vel altid en hel Del Stympere, Folk, som det er meget vanskeligt at faa anbragt paa Arbejdspladserne, ogsaa fordi de Arbejdere, der i Forvejen er der, skubber dem til Side, men endog i de vanskelige Tider, vi er inde i, er det meget sjældent, at selv saadanne Mennesker, hvis det da ikke er Folk, som Socialkontorerne gennem Aarene har lært at kende som arbejdssky Personer — ikke kan skaffe sig det Minimum af Arbejde, der her er Tale om.

Saa nævnte det ærede Medlem Hr. Villumsen de ældre, navnlig de ældre Kvinder. Jeg vil villigt indrømme, at der er et Problem der. Ude hos os, hvor vi gør vort yderste for at administrere efter Loven, gør vi det ogsaa paa det Punkt, mener jeg, ved at sige, at de Kvinder, der er kommet op i Aarene og maaske er et halvt Hundrede Aar, naar deres Helbredstilstand o. s. v. i øvrigt taler derfor, faar Hjælp uden Retsvirkninger. Jeg kan ikke tænke mig, naar man ser paa, hvorledes de sociale Udvalg trods alt har Hjertet med sig ude omkring i Landet ved Administrationen af den sociale Lovgivning, at der vil være nogen, der her vil gaa paa Jagt efter at sende Folk ind paa § 307. Tværtimod vil jeg mene, at man i meget vid Udstrækning vil benytte sig af Dispensationsreglerne i saadanne Tilfælde.

Foruden det, jeg her har omtalt, er der foreslaaet en Del Ændringer, udgaede fra det permanente Udvalg. Dem skal jeg ikke komme ind paa, det er tekniske Ændringer, som jeg ikke mener det kan have nogen særlig Interesse jeg nævner ved denne Lejlighed.

Det, der er kommet ud af Forhandlingerne i det særlige Udvalg, er ikke noget, der er vendt mod Befolkningen — hvis man da ikke vil hævde, at Folk overhovedet ikke skal have Hjælp med Retsvirkninger. Nej, det, der er sket, er, at man vender sig imod Administrationen og siger til Administrationen: Nu maa I se at administrere efter Lovens Aand og Bogstav, vi kan ikke have den Uensartethed, vi kan ikke have det saaledes, at I saboterer de Bestemmelser, der er. Og man kan jo beklage, at det er saadan, fordi der for mig ikke er nogen Tvivl om, at det, der nu foreslaas, vil betyde et overordentlig stort Arbejde og et meget bekosteligt Kontrolsystem. Det har man nævnt ikke mindst for Københavns